

Ann-Elise Hannikainen

CHÁCHARA
for flute and piano

(1980)

ANN-ELISE HANNIKAINEN (1946–2012) syntyi Hangossa diplomaattiperheeseen ja vietti lapsuus- ja kouluvuotensa pääosin ulkomailla. Hänen isoisänsä oli Hannikaisten musiikkisuvun päämiehen P. J. Hannikaisen vanhin lapsi, ja viisivuotiaan Ann-Elisen musiikilliset lahjat kävivät ilmi perheen hankittua Varsovan kotiin flyygelin. Hannikainen aloitti 21-vuotiaana pianonsoiton opinnot Sibelius-Akatemiassa tavoitteenaan konserttipianistin ura. Sairastuminen nivelreumaan lopetti pianistin uran, ja Hannikainen aloitti sävellysopinnot vuonna 1972 Ernesto Halffter Escrichen oppilaana Madridissa. Ura eteni nopeasti, ja Hannikaisen piano-konsertto kantaesitettiin vuonna 1976 Helsingin Juhlaviikoilla. Hannikaisen sävelkielen tunnusmerkeiksi muotoutuivat selkeä melodisuus, vapaatonaalinen harmonia ja improvisatorinen muodon käsittely.

Cháchara (1980) on Hannikaisen ensimmäinen soolosoittimelle ja pianolle sävelletty teos ja se jäi viimeiseksi hänen elinaikanaan kantaesitetyksi teokseksi. Pääosassa on huilu, jolle kirjoitettu tekstuuri vaihtelee virtuoosisesta bel cantoon. Hannikainen sisällytti useaan teokseensa tonaalisesti harmonisen ja laulavan melodisen ”rakkauden ikkunan”. *Chácharassa* tämä rakkaudentunnustus soi Molto moderato -taiteessa teoksen keskivaiheilla. Tammikuussa 1981 *Cháchara* palkittiin jaetulla ensimmäisellä sijalla barcelonalaisessa nuorten säveltäjien kilpailussa.

ANN-ELISE HANNIKAINEN (1946–2012) was born in Hanko, Southern Finland, but lived mainly abroad, her father working as diplomat. Her grandfather's father was P.J. Hannikainen, the head of a prominent Finnish musical family. Ann-Elise's attraction to music was first found at age of five, when her family, then living in Warsaw, bought a grand piano. Hannikainen started to study piano playing at the Sibelius Academy in 1967, but rheumatoid arthritis prevented her from pursuing a career as a concert pianist. In 1972 she moved to Madrid and started to study composition with Ernesto Halffter Ercriche, a student of Manuel de Falla. Hannikainen advanced quickly in her career, and her piano concerto was premiered in Helsinki Festival in 1976. Her composing style evolved into luminous melodies, free atonal harmonies and improvisatory forms.

Cháchara (1980) is her first composition for solo instrument and piano, and it was also Hannikainen's last work to be premiered during her lifetime. The flute has the main role shifting between virtuosic and bel canto modes. “The window of love”, a distinct section of tonal harmony and singing melody was typical in many of Hannikainen's compositions. In *Cháchara* this confession of love is heard in the middle of the piece (Molto moderato). In January 1981 *Cháchara* was recognized in Barcelona with the first prize in the competition for young composers.

Cháchara

para Flauta y Piano

FLAUTA

In tempo moderato

Ann-Elise Hannikainen

mf *meno f* *ff*

Sec. *Sec.* *Sec.*

dolce
Vibrante

dolce e molto espressivo *cresc. molto*

f *3* *come un eco* *p e cresc.* *9* *9* *9*

f

breve
mf scherzando

tr

In sections without bar lines and measure the sharps and flats affect only the notes coming immediately after.

Cháchara

para Flauta y Piano

In tempo moderato

Ann-Elise Hannikainen

mf *crescendo* *meno f* *ff secco*

pp non arpeggiare *dolce* *Vibrante*

dolce e molto espressivo *f* *cresc.* *pp*

In sections without bar lines and measure the sharps and flats affect only the notes coming immediately after.

cresc. molto

f 3

ff secco

pp 6

And.

3

come un eco

p e cresc.

f

f 6

3

And.